

Előfizetési ár:

helyben, házhoz hordva
Negyedévre 2 korona.
Félévre 4 korona.Vidék postán küldve
Negyedévre . . . 3 kor. 50 fill.
Félévre 7 kor. — fill.

Egyes szám ára 2 fillér.

KECSKEMÉTI LAPOK

(KECSKEMÉTI FRISS UJSÁG)

Megjelen minden nap,
hétfő és ünnepnapon nap
kivételével.Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:Budai-nagy-útca 151. sz.,
hova a lap szellemi és anyagi
részére vonatkozó összes
dolgok intézendők.Kiadó:
a Rézvény-nyomda.

A magyar borgazdaság.

Miért nem oly híres cikke a világ forgalomnak a magyar bor, mint a spanyol, francia, vagy rajnai? Miért isznak a nagy szeszfogyasztó népek, az angolok, északnémetek, lengyelek, oroszok, annyi sok hamis lőrét drága pénzen? Miért isznak mi magyarok is nagyobbára bornak nem nevezhető ita-
lokot? Bizonyára nem azért, mintha nem szeretné mindenki jobban a jobbat, mintha öröme telnék a drága vásárlásban. Hanem azért, mert az a rengeteg nagy mennyiségű tartalmas, zamatos, nemes ital, a melyet a magyar hegyi, sőt síksági szőlők is teremnek, nincsen okosan kezelve és értékesítve.

Régen tudjuk, régen hirdetik a nagy külföldi borpiacok ellátó cégei, hogy a magyar borok, ha lehetne belőlük nagy mennyiségeket, piacra értelt és egyenlősített minőségben kapni, könnyen megállhatnák a versenyt a világpiac mostani kedvelt boraival. Sajnos, nemcsak bogy ezeknek a követelményeknek nem tudunk megfelelni, de azt is eltűrtük, hogy itthon kiszorítsa borainkat a hamisítás, a külföldön pedig tönkretegy bortermelésünk hitelét a magyar cégerrel való szedel-

gés. Ha egy pár talpraesett borkereskedőnk nem lenne, a magyar borgazdaság páratlan finomságu termékei teljesen ki volnának zárva a külföld nagyobb igényü fogyasztásából.

De bármilyen szomorúak voltak is borértékesítési viszonyaink, azért ugyancsak nagy erővel láttunk hozzá elpusztított szőlőink fölújításához, sőt százezerszámra ültettük a slksági szőlőket is. Most azután van már szőlőnk megint bőven. Várjuk a befektetések gyümölcsét, mert hiszen javarészen adósságot kell fizetnünk belőle. Az agrárbanktól is kell fizetni. Vajjon rábizakodhatunk e borgazdaságunk mostani állapotaira? Jó reménységgel lehetünk-e, hogy majd elkelnek a boraink valahogy? A termelők százezrei hangoztatják, hogy nem. Gondoljunk csak vissza, micsoda szorongással mozogtak meg termelőink az olasz borvámklauzula kérdésében. Szedjük csak össze azokat a panaszokat, amelyek borpiaci állapotaink ellen a termelők részéről évek óta hangzanak. Hamarosan meg fogunk győződni, hogy szőlőgazdáinkra nézve a mindennapi kenyér kérdése immár a borértékesítés szervezése.

A magyar közvélemény erősen kifejezett óhajának, a magyar gazdasági élet égető szükségének tett

eleget a magyar törvényhozás, a mikor a beruházási törvényjavaslatban két millió koronát irányzott elő a vidéki pinceszövetkezetek alakítására és támogatására. Alkotmányos kötelességét teljesítette Tallián Béla földművelésügyi miniszter, a mikor szerdán a középponti borértékesítő intézmény megalkotására az értekezlet összehívta s ezzel érdemileg hozzáfogott a magyar borgazdaság új, okosabb és hasznosabb alapokra helyezéséhez.

A középponti intézmény, alapszabályainak a földművelési miniszter-től bemutatott terve szerint, szövetkezeti alapon létesülne. A beküldhető bor a jegyzett üzletrészekhez volna arányosítva, annak a gazdasági elvnek megfelelően, hogy minél nagyobb az üzem, annál nagyobb befektetést igényel. A szövetkezet át venné a tagok borait, kezelné, értékesítené és hitelt is nyújtana a beszolgáltatót borok becsértekéhez képest. Közvetlenül az eladást termelők és kereskedők között. Előmozdítaná a kivitt, képezne pincemestereket és pincemunkásokat.

A rendes üzleti eljárást úgy tervezik az alapszabályok, a mint mindennütt van s másként alig is lehetséges. A beveendő borokat a középpont minták alapján megbecsüli s borvidékek és bortípusok szerint házastítja, hogy

TARCA.

Április.

Irtá: Alba Nevie.

Szerdára volt kitérve az esküvő s a mester az egész keddi napot odahaza töltötte a lakásán. Az íróasztala előtt ült, könnyű házikabátjában s az ügyeit rendezgette. Ezek az „ügyek“ nagyrészt rózsá- és ércuszinben játszódtak, hasonlóan az eper- és vanília fagyalt színéhez; akadt köztük azonban gyengéd liliumfehér, sejtelenesen zöld, sőt a legbolondabb vérpiros fajtából is. Valamennyi illatos, emléket és álmodat lehelő.

Szóval, a mester a leveleit — a legénykor e híven őrzött poézisét — készítette a közele meghalásra.

És ahogy az összekötött csomócskák kikerültek az asztalfiók homályából, mindenik egy kedves, izgalmas és javarészen befejezett, kerek történeteskét juttatott az eszébe.

Itt voltak mindjárt a pirosak: egy féktelen szenvedélyű, sokszor hisztérikus és mindig kéjszomjas asszonynak az írásai, ezt a nőt az alkotó heterának szánta, de a szülei férjhez adták és így kényyszerülve lett szegény, hogy az urát egyre csalja, csalja . . . Az erős Peau d'Espagne csak úgy tódul a papírból!

Itt a zöldek: ezeket egy regényes hajlemű nőcske írta, aki még a zárdában fölfogadta, hogy a boldogtalan, meg nem értett, világfájdalmas asszonyok gárdájába

rukkol be s aki leveleiben egyre arról álmodozott, hogy a legdaliásabb Othello — a mester — megszökteti őt s valahol egy ismeretlen, irtatlan vadonerdőben élék le az életüket. A levelekből még most is émeiygősen árad a Lilas blanche illata . . .

Azután jönnek a fehérek; ezek úgy szólván a legerdekesebbek: egy leány írta, egy széditően előkelő, fiatal leány, aki estéről-estére ott ült a családjával a legszélső páholyban s estéről-estére szerelmesebb lett a mester hangjába, alakjába s főleg a művészetébe. Ezek a levelek tele voltak vágyakozással, rajongással s itt-ott sötétlen csapott ki belőlük a keserű türelmetlenség.

De ez a regény befejezetlen maradt; valaki — tán a gyöngéd dolgok iránt érzéketlen, sasszemű miss — észrevett valamit és aztán igen finom és diszkret-hangu megkeresések jöttek a mesterhez, hogy szolgáltassa vissza a meg gondolatlanul és könnyelműen küldött irásokat, de a mester legény volt a talpán s a levélké, a melyek fehérek és üdék, — minden parfüm nélkül — mint a liliumvirág, im, megmaradtak az érdekes gyűjteményben.

Jöttek azután egy mintára szabott, szintelenséggel és frázisokkal teli levelei unatkozó hölgyeknek. Ezeket a mester unottan dobta félre . . . És ekkor a kezébe került valahogyan egy négyszögletes, almavirágzinű, márványozott kis couvert, csak egyetlen egy . . . több nem volt, azért mégis ez volt mind közt a legkedvesebb, legértékesebb s ez az egy volt, amit — a megsemmisítés előtt — nem

sajnálta újra, meg újra átolvasni a mester s a finom, kissé savanykás, esiklandozó almavirágillat szédítően csapott az arcába.

Április! . . . ah, Április; a szőke, csupa repülő hajfürt, csupa szeszély, csupa verőfényes mosoly és édesen duzzogó Április kisasszony! Hirtelen előtte állott tapadó ruhájában, röpöködő szalagjaival, merész formájú kalappal a fején.

Április, a fehérbokájú, telekeblű, nagyon ifjú, nagyon szerelmes, nagyon könnyelmű és végtelenül édes kis kóristaleány.

Április, akinek nem tudta más nevét, aki maga volt a bolondos áprills, minden derűjével, minden színével együtt. Április! Április! . . .

A mesternek telecsendült a füle, lelke ezzel a kedves, furesa névvel s úgy érezte, hogy azért a pár napért, a mit itt töltött el mellette kacagva, csókolva, féktelenkedve a forrószívű kis tündér, odaadná a jelenjét, minden kényelmével, dicsőségével, egész babérzuhatagával egyetemben, odaadná a gazdag menyasszonyát a nászjé izgalmaival, a száguldó automobil-kéjutazást, az inasa vadonatúj bérruháját, szóval: mindent, amije van és ráadásul a művészetet: a tapssal és muló sikerekkel együtt, csak még egyszer ismétlődne meg az a mámorban átélt, átörjögött hét, csak egyszer jönne még Április!

És nyílt az ajtó, hirtelen: mintha szélvész csapná ki és megjelent tapadó ruhájában, nevető szájjal, síró szemekkel Április . . .

A szoba tele volt az alkony kék, gomolygó homályával, melyben mereven

ekként a piac első követelésének, az egyenlősített, határozott jellegű, nagy mennyiségekben való szállítóképességgel eleget tegyen. Bizományba azonban elfogadna olyan borokat is, amelyeket a termelők saját nevük alatt, palackozva kívánnak forgalomba hozni. Az elszámolás a termelőkkel negyedévenként menne végbe. A becsértéken felül való eladásból származó nyereség, a kezelési jutalékok levonása után, nem a szövetkezet, hanem az illető termelők javára fogna kifizetődni.

A miniszteri értekezleten összegyűlt borgazdák ugyszólván egyhangu helyesléssel fogadták a miniszter akcióját. A hivatásukat jól fölfogó kereskedők sem szólhatnak a munkába vett pincegazdasági intézmények ellen. Hiszen a boroknak piacképessé, a forgalom igényeinek megfelelőkké való előkészítése nem a kereskedők, hanem a termelők föladata. Jól mondta valaha Wartha Vince dr., hogy a bor nem terem úgy, mint a buza. A must és a primitív módon erjesztett bor még nem fogyasztási cikk. A termelőknek kell a szükséges procedurákat elvégezni; ezeknek pedig egyetlen eszköze és módja a pinceszövetkezetek szervezése. A szövetkezeti pincékben fölhalmozott árukra azután igazán nyereséges és nagyszabású vállalkozásokat alapíthatnak a kereskedők. Bőséges keresetük lesz a távolabbi piacok fölkeresése és ellátása révén, amely munkára a szövetkezetek elég mozgékonyaságuk és elég piaci tájékozottságuk alig lehet.

Erősen magyar érdek az, hogy a megkezdett akciót erélyesen folytassák és eredményes legyen. Tömerdek jó borunk szaporodása mellett, nálunk

nem a borfogyasztása növekedik, hanem a külföldi söré, meg az egészségtelen égetett szeszeké. A borfogyasztást népszerűvé, nagyobbá és hasznothajtóbbá csak az olcsó és tiszta, évről-évre hasonló minőségű szövetkezeti borok fejleszthetik.

A magyar bortermelő nagyon rá van szorulva arra, hogy ne legyen kitéve egy szervezetlen kereskedés lehetőségének. Szüksége van rá, hogy hordónkint egy-korcnával többet kapjon a boráért. A magyar fogyasztónak nincs pénze drága és rossz borokra, különösen a városi fogyasztónak nincs módjában, hogy olcsó nyers borokat vegyen s raktározza. Nagy, szövetkezeti pincék kellene, a melyekből a nagyban vásárló épen úgy vehessen, mint a kicsiben fogyasztó.

Azt hiszszük, hogy sok akadály meg is szűnt már a szövetkezeti borgazdaság szervezésének. Valaha a bortermelőket inkább a hiúság bántotta, mint a pénzsükség, tehát nem voltak hajlandók a boraikat tömegbe kevertetni. Most a bortermelés nem kedvtelés, hanem kenyéradó gazdasági ág. Az élet szükségletei legyőzik a termelők hiúságát, bizalmatlanságát. Már is sokan érzik, hogy jobb lenne szövetkezetnek eladni a bort, mint nyomott áron a nehezen mutatkozó vevőnek, vagy sehogy sem. De tudják már általában, hogy a magyar bor a mostani elszórt pincegazdaságokból és helytelenül kezelt kereskedelmi pincékből még az ország belső fogyasztását sem képes kielégíteni, nemhogy a külföldi igényeket meg tudná hódítani. Azt kell hinnünk tehát, hogy a megindult akció a magyar bortermelőket csakhamar az alkotó munkálkodásra fogja venni.

Világ folyása.

**** A háboru. — A kincsui diadal.** Londonból jelentik: Hat napi szakadatlan harc után, mult szombaton kezdődött és mult esütörtökön Kinesu elfoglalásával végződött, a japánok már csak tizenkét mérföldnyire állnak Port-Arthurtól. Az oroszok összes előretolt hadállásaikat kiűritették és visszavonultak a tenger és szárazföld felől szoroson körülzárt várba. Berlinből jelentik: A Nausau halomért Kinesunál vívott harcban a japánoknak csak könnyű tábóri ágyuik voltak, míg az oroszok nehéz ágyuikkal voltak fölfegyverkezve. Az orosz ágyuk acélsodronnyokkal körülvett sáncokban álltak. Délután három óraker a japánok feltűzött szuronyokkal kezdték meg a rohamot. Egyik sor a másik után esett el, de a holttestek garmadán folyton új csapatok kapaszkodtak fel, míg végre esti hét óraker a halmot elfoglalták. — Tokióból sürgönyzik: A japán csapatok a kinesui győzelem után a Kinesu és Talienvan közti földszorost megszakítás nélküli sorokban teljesen megszállták. A japánok szuronytámadása az oroszoknak a hegylejtőkön terrasz formában elhelyezett védelmi állásai ellen csodálatraméltó fegyelmességgel ment végbe, dacára a gyilkos ágyuzásnak és puskatűzelésnek, mely a japánok közül egész sorokat döntött le. A tartalékok szakadatlanul és rettenthetetlen bátorsággal törtek előre, dacára annak, hogy az előttük haladókat elesni látták és így végre a hegy ormára jutottak, miközben a drótsövényeket és

egyéb akadályokat az utból elhárították. Az ötven orosz ágyu, melyeket a japánok zsákmányul ejtettek, különböző kaliberű. Igen nehéz ágyuk is vannak közöttük, melyek mentésére az oroszok vad futáshoz hasonló visszavonulásukban nem is gondolhattak. A japánok szilárdul el vannak tökévelve, hogy Port Arthurt, akár mennyi emberéletbe kerül is, tizenégy nap alatt beveszik és aztán egész haderejükkel Kuropatkin ellen fordulnak.

Hirek az országból.

= A trónörökösnek fia született. Kopnispból jelentik: Ferencz Ferdinánd főherceg neje, Hohenberg Zsófia herecgnő ma fiu-gyermeknek adott életet. Mind az anya, mind a gyermek jól érzi magát.

= Katonai lövésár lesz Cegléden június hó 27 én, amidőn a bizottság 3 éves csikókat vásárol a katonaság részére.

= Magyar fölírás a katonai épületeken. A budai várban a hadtestparancsnokság épületén tegnap a következő magyar fölírást alkalmazták: Császári és királyi hadtestparancsnokság. Legközelebb a többi budapesti katonai épületet is magyar fölírással fogják ellátni.

= A szegedi választás. Szeged város I. kerületében május 31 én lesz a képviselőválasztás. Országos érdeklődés kíséri ezt a választást, mert a kerület egyik jelöltje Bánffy Dezső báró. A szabadelvűpárt Rónay Jenőt, volt torontáli főispánt, a függetlenségi párt Becsey Albertet léptette föl ellene. Különösen a Bánffy-partiak nagy agitációt fejtenek ki jelöltjük mellett; mindamellett a Rónay-párt diadala egész bizonyosra vehető.

= Magyarosítás az Alföldön. Hazafias és minden körülmények közt megszívlelendő indítványt fogadtak el a csongrádi városatyák. Csongrád község ugyanis pályázatot hirdetett egy állatorvosi állásra, amelyre öt pályázat érkezett be és közöttük éppen a legkitünőbbek ilyen nevekkel: Ringenhaln Dezső, Dvoricsék Antal stb. A városatyák elhatározták, hogy a választást megelőzőleg indítványt adnak be a közgyűléshez, mely kimondja, hogy hivatalnokaitól megköveteli, miszerint idegen neveiket megmagyarosítsák, különben a pályázatból kizárják. Hasonló akcióra a többi alföldi városokat is fölhívják.

= A Nemzeti Színház Jókai-ciklusa. Somló Sándor, a Nemzeti Színház igazgatója most készíti elő a Jókai-ciklust, mely a jövő szezón első felében a színház hét estéjét fogja lefoglalni. Hét egymást követő estén fognak színpadon műsorra lépni — új bemutatással és új szereposztással — a következő Jókai drámák: „Könyves Kálmán”, „Dalma”, „Milton”, „Szigetvári vértanúk”, „Fekete gyémántok”, „Aranyember” és „A fekete vér”. A ciklushoz Gárdonyi Géza ír prólogust, az utolsó esték valamelyikén pedig Eötvös Károly tart előadást Jókairól. A ciklus után a Jókai-drámák egyenként is műsorra kerülnek.

= Szocialisták verbizottsága. Budapesten a Figyelő-utca 8. számú ház előtt e hó 20-án az esti órákban néhány ember megtámadta és megszurkálta Kápolnai József sütősegédet. A merénylet utáni napon kihallgatták a súlyosan sebesült péksegédet s vallomásából a rendőrség megállapította, hogy a merénylet értelmi szerzője a sütőmunkások önképző és munkaközvetítő egyesülete. A rendőrség e vallomás alapján megindította a legszéleskörűbb nyomozást, amelynek során megdöbbentő részleteket derítettek ki. A rendőrség elsőbbsen szigorú felügyelet alá vette a péksegédek szakszervezetét és megállapította, hogy Kápolnai József megölését a sütőmunkások önképző és munkaközvetítő egyesületének végrehajtó bizottsági ülésén határozták el, ott erre

világítottak a vajszinű, remek butorok s a festmények derültebb tónusai.

Az asztal előtt a mester, kezében a szarkalásbas kis levél s az ajtóban állva, pirosan, meg megránduló ajakkal a leány . . .

A mester letette a levelet és azon tündökött, hogy mindez nem álom e esu pán, mely az első fuvalatra eloszlik, de Április im összekapta a szoknyáit — minő telt lett azóta! — s egy gyönyörű, kigyómozdulattal odasiklott melléje s a két karját a nyaka köré szorította.

— Itt vagyok! — kacagta. — Eljöttem! — sirta aztán s bolondos örömeben hol a jobb, hol a balvállára temetkezett a férfinék.

S a mester elfelejtett tündőzni; a két keze közé kapta boglyas kis fejét, hosszan a szemébe nézett s aztán lassan, a szenvedély minden kis nűánszait a végletekig kjelezve, ajkához vonta az ajkát.

— Április! lihegte elfuladtan — én szépséges, drága kis leányom, miért hagytál itt?

Április kisiklott a karjából és esőktől zsiabdadt szája kissé sirásra görbült.

— Azért, szepegte — hogy a helyemet Májusnak adjam át, azért . . .

Hirtelen kacagásba esapott át, odaugrott a mesterhez, gyöngéden, tréfálózva fölborzolta a haját, s esőkokat intve felé, trillázva táncolt ki a szobából.

A mester szédülten nézett utána s egy percig azt hitte, hogy csak álmodott, de a szoba levegője még nehéz volt az almavirág sajtyszerűen savanykás illatától s a kabátja gombjában akadva aranyosan tekergőzött egy hosszú, selymes hajszál.

a célra pénzt szavaztak meg, hogy a merénylőket fölbéreljék. A *gyilkosokat sorshuzás útján jelölték ki*. A rendőrség szigorú vizsgálata napról-napra megdöbbentőbb dolgokat derített ki a rögtönítélő bírósággá alakult vezetőség bűnös üzemleiről és ennek következtében ma délelőtt az egész vezetőséget letartóztatta.

— **Szervezkednek a mezőgazdasági munkások.** *Félegyházáról* írják a következő riasztó sorokat: Felhívjuk a figyelmét gazdálkodóinknak arra a mozgalomra, mely mind nagyobb mérvet ölt a mezőgazdasági munkások között városunkban. A szervezkedés a legnagyobb titokban folyik, hogy nagy meglepetéssel kényszerhelyzetbe hozzák a munkaadókat. Titkos idegen kezek működnek a szervezés nagy munkájában, hogy józan munkásainkat minél nagyobb számban nyérjék meg a maguk részére. Jó lesz, ha gazdálkodóink éberek és előrelátók lesznek s előre gondoskodnak minden eshetőségre, mert aki ezzel késik, nagyot fog csalódnani s nembánomságát nagy áron fogja megfizetni.

HELYI HIREK.

— május hó 30-án.

— **Személyi hír.** *Franciscs* Norbert, bakonybéli apát, budapestvidéki tankezületi igazgató a ma délutáni gyorsvonattal városunkba érkezett. Elnökölni fog a kegyesrendi főgimnázium érettségi vizsgálatán, egyszersmind bucsut vesz a helybeli középiskoláktól, melyeknek 7 éven át volt népszerű és mindenkitől őszintén szeretett főigazgatója.

— **Kecskeméti tudós munkája.** Lapunk kiváló munkatársa s nagynevű földünk *Milhoffer* Sándor röviddel ezelőtt nyerte el *Magyarország közgazdasága* című három kötetes monumentális munkájával a *Magyar tudományos akadémia Semsey-díját*. Eme munka, mely páratlanul áll a hazai irodalomban a *Franklin Társulat* kiadásában fog megjelenni ez év folyamán, így mindenkinek hozzáférhető lesz az a rengeteg anyag, melyet *Milhoffer* hangyaszorgalommal egymásra hordott, s a melyből következtetéseit a *Magyar tudományos akadémia* elismerése mellett levonta. Földünknek a közgazdasági, mezőgazdasági, de a társadalom tudományi irodalom terén általában országos tekintélye van, s így művét különösebben ajánlani nem kell. Figyelmeztetjük azonban olvasóinkat, hogy a munka bolti ára 30 korona lesz. Míg aki most előjegyezteti magát a *Franklin társulat*nál Budapesten, annak a cég ezt 20 koronáért fogja szállítani.

— **Polgármesterek gyűlése.** Ma kezdődött meg nagyváradoon a törvéoyhatósági városok polgármestereinek kongresszusa. Kecskemétet *Kada* polgármester és *Sándor* főjegyző képviselik.

— **Bodnár Sándor** helybeli jóhírnevű táncmester a juniustól augusztusig terjedő időszakban Szentesen fog táncfolyamot tartani.

— **A honvédlaktanya kutja.** A honvédparancsnokság részéről fölkértünk a a következő sorok közlésére. A m. kir. honvédelmi miniszter Ur Ó Nagyméltóságának folyó évi május hó 13-án kelt 34953/XVIII. számú rendeletével megengedte, hogy egy furt kut a kecskeméti honvéd huszár laktanyában létesíttessék. E célból a helybeli h. állomás parancsnokság f. évi június hó 9-én délelőtt 10 órakor versenytárgyalást tart, mely időre a zárt írásbeli ajánlatok a honvéd állomás parancsnoksági irodában, a honvédállomási tisztnek személyesen nyújtandók be. A feltételek fenti határidőn belül naponta délelőtt 8—10 óra közti időben a honvédállomási tiszt irodájában megtekinthetők.

— **Bucsúztató.** *Gerstl* Lambertet, a 38. gyalogezred Szegedre áthelyezett ezredorvosát tegnap este bucsúztatták el tisztársai. A Milekker vendéglőjében fényes bankett volt tiszteletére, melyen az ezred egész tisztikara megjelent, sőt a Budapesten elhelyezett századok tisztikara szintén küldött képviselőket. Az ünnepély, melyen a családostisztek hölgytagjai is résztvettek, késő éjszakáig tartott.

— **Söndöre Sölyöm.** Olvasóink emlékezhetnek még arra, hogy a mult hetekben egy ilyen nevű ember járt itt nálunk könyöradományokat gyűjteni. Most kitűnt róla, hogy szélhámos. A budapesti rendőrségnek ugyanis már hosszabb ideje egy fiatal ember tűnt fel, ki azon a címen, hogy bur tanító Durbanból, akit a dél-afrikai háború megfosztott állásától, feleségétől, tiz nővérétől, könyöradományok gyűjtésével foglalkozott. A bur tanító megfelelő okmányokkal is fel volt ruházva. Söndöre Sölyöm néven szerepelt. A rendőrség érdeklődése csakhamar kiderítette, hogy az illető Schreyer Simon szegedi születésű 23 éves pineérral azonos, aki 1903-ban Szegedről megszökött a katonaságtól s azóta bebarangolta a világot. Járt Ausztriában, Németországban, Hollandiában, Franciaországban, Olaszországban, Algirban, lehajókázott a Fokföldre, majd volt Madagaszkárból, Délamerikából. Többnyire szélhámoskodásból élt, de munkát is vállalt. Söndöre Sölyömnek azért mondta magát, mert Sölyöm Sándor álnévét a hollandusok így ejtették ki. A rendőrség most a viselt dolgai után kutat, mert nincs kizárva, hogy a külföldön esetleg bűncselekményeket is követett el. Adták a katonai hatóságnak.

— **Hirtelen halál.** Ma délelőtt 10 óra tájban *Nagy Mihály* 70 éves gazdálkodó a vásári-nagy-utcán összeesett s szörnyet halt. Az előhívott orvosi segítség szívszélhűdést állapított meg rajta. Mária-városi lakásából szerdán fogják kikisérni utolsó útjára.

— **A magyar borgazdaság.** Ilyen című mai cikkünket a *Budapesti Hírlap* tegnapi számából nyomattuk le. Olyan közletről érdekel ez a kérdés bennünket, hogy jónak láttuk olyanoknak is kezébe adni ezt a tanulságos cikket, akik különben a *B. H.*-nak nem olvasói.

— **Gyermekek majálisa.** A jó meleg napok eljöttével napirendre kerülnek az iskolai kirándulások. Az I. ker. iskola növendékei június 1-én, a II. és III. ker. iskoláé pedig június 11-én vonulnak ki a szabadba, kis-talfájába. A polgári iskola pedig urnapján megy ki Szikrába, hol a tős árnyában évente oly vig mulatságok szoktak ez alkalommal létre jönni.

— **Műkedvelői előadás.** A Polgári Dalkör, ez az igazán életre való egyesület legközelebb jótékonycélu műkedvelői előadást tart, mely alkalommal a régi jó „Falu rossza” kerül színre. A szerepek a dalkör kebeléből kikerülő, e téren sokszor kipróbált egyének kezében vannak. A próbák javában folynak s mondhatjuk hogy az előadás, mely elé várakozással nézünk, kitűnőnek ígérkezik. Az előadás június hó 12-én lesz.

— **Iskola látogatás.** *Mészáros* János kecskeméti reform. lelkes mint az egyházmegye kiküldöttje, a héten végezte a a nagykörösi reform. elemi iskolákban azok évenkénti szokásos meglátogatását.

— **Halálozás.** Id. Végh Imre birtokos f. évi május hó 28-án, életének 64. évében elhunyt. Kiterjedt rokonság gyászolja.

— **Esperesi Gyűlés** volt 30-án, hétfőn Kecskeméten, a kecskeméti egyházkerület papjai jöttek össze Izsák, Kerek-egyháza, Lajosmizse, Nagykörös, Kocséról, a helyettes esperes Takács Mihály sz. széki bíró elnöklété alatt. Templom

után a gyűlés Bogyó praelátus termeiben, az ebéd Hanusz prépost házában folyt le.

— **Ellopott óra.** *Miklós* András tót napszámos szombat este betért egy vadász utcai kocsmába, hogy jó bor mellett, cigány mellett elfelejtse a bujábaját. Ivó-komára is akadt hamarosan, akit se azelőtt, se azután nem volt szerencséje láthatni. Pedig ugyancsak óhajtana a közeli viszontlátást, mert a titkozatos idegen borozás közben elemelte az óráját. A rendőrség erőlyesen támogatja *Miklós* bátyót a tolvaj fölkeresésében.

— **A rendőrség haladása.** Fővárosi példa után indulva, rendőrségünk részére bicikli tanfolyamot nyitott *Rónay Géza* vezetése mellett a főkapitány. Eddig is sokszor érezték városunk távolabb eső vidékein a gyors rendőri közbelépés hiányát, ezen kíván az új intézkedés segíteni.

Legujabb.

A K. L. tudósítójának távirati jelentései.

A h á b o r u.

Budapest, éjjel 12 óra.

A japánoknak kinesui fényes győzelme még élénk emlékezetében van mindenkinek, midőn újabb győzelmi híreket hoz a telegráf. Egy londoni távirat ugyanis a következőket jelenti: A japáni sereg **ujabban ismét győzelmet vívott ki Hajcsengnél.** A hír még nincs megerősítve.

Egy orosz ellentengernagy kivégzése.

Állandóan tartja magát az a hír, hogy **Uchtomski ellentengernagyot árulásáért felakasztották.** Az ellentengernagy neve napok óta már semmiféle hivatalos táviratban nem fordul elő. Makarov halálakor öt szemelték ki a portarthuri hajóhad parancsnokának. Tényleg ez állásban volt is néhány napig, de teljesen képtelennek mutatta magát a vezetésre s állítólag **ő volt a vétkes a Poltova és Szebasztopol összeütközésénél is.** A Cyrill és Vladimir nagyhercegek iránti gyűlölségből **pokolgépet helyezett el Petrópavlovszkon** s így akarta összes ellenségeit egy csapásra megsemmisíteni. **Tetteért hadbírósi ítélet után felakasztották.**

Beck báró Dalmáciában.

Budapest, éjjel 12 óra.

Beck báró, a vezérkar főnöke katonai tanulmányutra ment Isztriába és Dalmáciába. Utjában azonban jónak látott politikai értelmű nyilatkozatokat is tenni. Salonában például a zágrábi Obzor szerint Beck báró következőleg nyilatkozott: „Nem azért jöttem csupán Dalmáciába, hogy katonai tanulmányokat tegyek, hanem azért is, hogy meggyőződjem, hogy él e még Dalmácia népében a ragaszkodás a birodalom és a dinasztia iránt. Öröndek, hogy e hitemben nem is csalódtam.” A spalatói kereskedelmi kamara elnökének, dr. Vito Marpurgonak beszédére Beck báró következőleg válaszolt: „A vezérkar annál is inkább óhajtja a spalató-arzaoni vasut kiépítését, mert itt a katonai szempontokon kívül **mások is közrejátszanak.** Horvát lapok azt hiszik, hogy ezek a meg nem nevezettek a magyarok volnának. Végül hozzátette Beck báró: **„Gondoskodásunk kiterjed Dalmáciának ugy külső, mint belső ellenségeivel szemben való biztosítására.”**

A báró nyilatkozatai, tekintettel a Dalmácia visszacsatolására irányuló újabb mozgalmakra — a fővárosban érthető fel-tűnést keltettek.

Felelős szerkesztő:

Dr. NAGY MIHÁLY.

Főmunkatárs:

Dr. SZÁNTÓ KÁLMÁN.

Laptulajdonos:

a Kecskeméti Szabadelvű-párt.

